

Moira Buffini

Přeložila
Magdaléna Musichina

Host

SVĚTLOŽÁR

Z jedné jiskry vzejde požár

Moira Buffini

SVĚTLOŽÁR

Automatizovaná analýza textů nebo dat ve smyslu
čl. 4 směrnice 2019/790/EU je bez souhlasu
nositele práv zakázána.

Torchfire

Text © Moira Buffini, 2025

Published by arrangement with Kristin Olson

Literary Agency, s. r. o.

All rights reserved

Map and illustrations © David Wyatt

Cover design by Faber

Translation © Magdaléna Musichina, 2026

Czech edition © Host — vydavatelství, s. r. o., 2026

(elektronické vydání)

ISBN 978-80-275-3321-3 (PDF)

ISBN 978-80-275-3322-0 (ePUB)

ISBN 978-80-275-3323-7 (MobiPocket)

Klukum, Joeovi a Jackovi

Řeka Montsan

• REEM

PLÁŽ MONTSAN

• CARAQUET

AYLAND

• FORT PEREGRIN

• FORT ABUNDANCE

Almské úžiny

Jezero Lunen

STOMŮŘÍ

BRIGHTLINGHELM

• Řeka Isis

WHITECLIFFE

MEADEVILLE

SIDONOVO MOŘE

NORTHAVEN

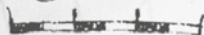
Řeka
Borgas

TRŽIŠTĚ
BORGAS

BRIGHTLAND
GREENSWARD

VELKÝ PALANTSKÝ OCEÁN

50 mil

Prolog

SKŘIVÁNEK

Ležíme s matkou na dně lodi.

Do mysli se mi vkrade cosi mezi snem a vzpomínkou.

Zdá se mi, že jsem zase malá a spím u rodičů v posteli. Všichni čtyři jsme schoulení do klubíčka: můj o rok starší bratr Piper, jehož dlouhé klukovské nohy mě tlačí do zad, táta, který nás oba objímá silnou námořnickou paží, a máti Curlew Craneová. Její ospalý úsměv mě zalije září její duše a táta vysloví mé jméno.

„Elsó.“ Slyším ho hluboko ve svém nitru.

Ve snové vzpomínce si připadám v teple a v bezpečí, nechci se vzbudit, jenže se do mě začne vkrádat chlad. Vnímám pohyb vln, slyším tiché vrčení lodní turbíny. Baterie pode mnou hučí, pohání nás k jihu.

Už si vzpomínám.

Jsmo na cestě do Brightlinghelmu, čtyři uprchlíci na vlnách: máti, Heron Mikane, Yan Zeru, jehož pravé jméno je Ledňáček, a já. Piper ani táta tu nejsou. Naši rodinu rozdělila válka a smrt. Táta teď žije jen ve světě mých snů. A Piper včera v noci dokázal, že je nepřítel. Chystal se prozradit celému městu, že mám zpěvozář, a odsoudit mě jako nečlověka. Viděla jsem, jak na mě zírá, a ještě teď cítím, jak bolestivě mě jeho pohled probodával.

Jednou rukou objímám máti. Tvář má v měsíčním svitu sinalou a obklopuje ji pach sražené krve. Mám od ní ulepené ruce. V rameni jí uvízla kulka, kvůli které je její život v ohrožení. Z Northavenu jsme odpluli pod palbou a z praskání výstřelů mi pořád zvoní v uších.

Poděpřu se lokty a mé vědomí se zaostří. Ledňáček leží vedle máti, odpočívá a zahřívá ji teplem svého těla. Měsíční svit je dost jasný na to, abych viděla tvar jeho čelisti, jemné obočí, dlouhé vlasy, které mu spadají přes tvář, svalnatá ramena. Okamžitě se v duchu okřiknu. I v takhle zoufalé situaci mě krása toho kluka pořád rozptyluje.

Zvednu se a uvidím obrys mohutné postavy shrbené u kormidla a měsícem ozářené moře za ní. Heron Mikane řídí loď. Jeho obličej kryje stín, ale já vím, co se mu zračí ve tváři — zlomená statečnost. Minulost Herona pronásleduje jako narůstající vlna, neustále hrozí, že ho smete. Otočí se a pohlédne na měsícem postříbřenou stopu, kterou po sobě loď zanechává ve vodě, jako by k nám po ní spěchala samotná Smrt.

Curl je studená jako kus ledu. Hrudník se jí sotva zvedá, když dýchá.

„Máti...”

„Nebud' ji,“ zašeptá Ledňáček melodickým aylišským přízvukem. „Drží se. Její tělo spánek potřebuje.“

Letmo se dotkne mé ruky a já jako bych se znovu ocitla uprostřed plamenů a vřavy, před kterými jsme z Northavenu prchli. Tehdy jsem ze strachu a vzteku vykřikla. Vyslala jsem zpěvozář daleko a vysoko. *Slavíku!* řvala jsem.

Když uviděla, co se s námi děje, z paprsku její záře ke mně dolehla úzkost.

Skřivánku! Její zpěvozář jako by se mnou propalovala a cu-po-vala mě na tisíce hvězd.

SKŘIVÁNKU!

Slavík mi pomohla, přestože je uvězněná v pozlacené kleci Sestry Labutě.

Najdu ji. A osvobodím.

Brzy začne svítat a naši lod' bude vidět. Pronásledovatelé nám pak budou v patách. Znovu ulehám vedle máti, snažím se ji zahřát svým tělem a utišit rozrušenou mysl.

Dýchám, zatímco s námi moře houpe nahoru a dolů a drží nás mezi Zemí a Měsícem.

ČÁST PRVNÍ

Petřin deník

Celestis — Den čtvrtý

Od počátku naší cesty na *Celestis* uplynuly čtyři pomalé dny. Už je to deset dní, co jsem naposledy viděla Fenana. Píšu jeho jméno přes celou stránku, jako bych si ho chtěla vyrýt do srdce. Fenan Lee. Fenan Lee. Fenan. Proč se obtěžovat psaním čehokoliv jiného?

Přestože se vznášíme, doléhá na mě jakási tíha. Vzducholod' pluje pomaleji než mraky a dole pod ní není nic než oceán. Před námi letí vzducholod' *Angelus*. Je působivá, ale já na ni hledím bez zaujetí. *Angelus* se nejprve stočí na sever, nad západní pobřeží velkého kontinentu. My ho budeme krátce poté následovat a vydáme se k východnímu pobřeží. *Solarus*, který letí za námi a jehož cesta je nejdelší ze všech, bude pokračovat přes další oceán. Brzy ztratíme kontakt se Sealandem, naší domovinou. V dávných dobách před Vymřením pokrývala zeměkouli celá síť satelitů a komunikovat bylo právě tak snadné jako používat nitrohlas. Jenže my budeme na naší cestě úplně sami.

Porád mezi námi panuje napětí, i ve společnosti mého jinak mírného otce. Je trpělivý, ale v duchu jako by se ode mě

distancoval. Cítím jeho zklamání, a to je horší než matčin hněv. Ta se stáhla do ledového krunýře. Nedávno jsem ji přistihla, jak na mě hledí. Vypadala, jako by se dívala na někoho cizího.

Den pátý

Jak to tu, zavřená v jedné kajutě s rodiči, mám vydržet? Do návratu domů zbývá pět měsíců.

Tahle titěrná knížka je mým jediným kouskem soukromí. Fenan mi ji vtiskl do ruky při našem posledním setkání a svým něžným hlasem pronesl slova, na která nikdy nezapomenu, krásná ústní slova.

„Svět změnit nedokážu. Naše životy se budou ubírat jinými cestami,“ řekl. „Ale zapisuj si své myšlenky, Petro. Tak si je budu moct přečíst, i když od sebe budeme daleko. Mysli svobodně.“

„Budu,“ slíbila jsem mu. A pak jsem ho políbila, láskyplně, srdečně.

Matka nás přistihla. Zbavila Fenana postu mého učitele jazyků a ječivým nitrohlasem přivolala separátory — jak já ji NENÁVIDÍM, to vůbec nemusela dělat. Křičela jsem na ni a odprošovala ji, ale ona neposlouchala. Řekla mi, ať ZMLKNU, že ji ze mě BOLÍ HLAVA. A teď mě s otcem donutili zúčastnit se téhle PITOMÉ CESTY.

PUKNE MI Z TOHO SRDCE. Chci být s FENANEM, doma v Sealand City.

MILUJU HO.

CO MU PROVEDLI? JAK HO POTRESTAJÍ?

Den šestý

Ostatním členům posádky se vyhýbám. U jídla se s nimi bavím, ale jinak trávím většinu času v kajutě. Když vejdou mí rodiče, schovávám tenhle deník pod matraci. Otec po večerech vyplňuje ticho vyprávěním o práci v kartografickém týmu. Je ke

mně laskavý, ale všechno, co říká, je neskutečně nudné. Hledím z okna na mraky pod námi.

Matku NAŠTĚSTÍ skoro nevidám. Většinou se zdržuje na vyhlídkové plošině, prohlíží si snímky vyhynulých mořských živočichů, kreslí nudné diagramy, vymýšlí nudné plány. Když přišla dnes večer zpátky, vypadala sama se sebou nadmíru spokojená.

„Tato globální studie, kterou my eximiánové provádíme, je první za celé generace,“ pronesla. Nejspíš si mě spletla s někým, koho to zajímá.

V noci si dávám do uší špunty, protože rodiče chrápu.

Den sedmý

Vrátila jsem se ke svému studiu jazyků, ale matce jsem se tím nezavděčila. Musela jsem si od ní vyslechnout další kázání o tom, jaké zklamání rodině působím svým mrzutým vystupováním. Při večerním propojení musím být pohotová a usměvavá. Včera jsem přišla pozdě a skoro jsem se srazila s naším velitelem, admirálem Xalvasem, když vcházel a chystal se zahájit sdílení myšlenek. „Dobry večer, Petro,“ pozdravil mě, ale já cítila jeho rozhořčení. Jestli se zase opozdím, matka mě upeče zaživa. Podle ní je Xalvas jedním z nejzasloužilejších představitelů vládnoucích sealandských rodin. Žvanila dál a dál a já po chvíli už slyšela jen bla, bla, bla.

Obracím svou pozornost ke starodávným sapientským jazykům, které mě Fenan učil. Když si matka všimne, že pracuji, nechá mě na pokoji.

Nejsem jediný potomek na téhle cestě. Xalvas s sebou vzal syna, o tři roky staršího, než jsem já. Učí ho, jak být správným velitelem. Charlus. Už na první pohled je mi nesympatický. Je moc vysoký a trochu připomíná kudlanku. Ve svých sedmácti jsem tu po něm druhá nejstarší — ale ne dost stará na to, aby se mnou zacházeli coby se členem posádky, jako to dělají

s Charlusem. Možná právě proto mi připadá, že sem nepatřím. Matka říká, že se se mnou bude zacházet jako s dítětem, když se budu jako dítě chovat, a já mám sto chutí jí říct, ať se JDE BODNOUT.

Den osmý

Drahý Fenane,
chci přitáhnout tvé rty ke svým a celá se k tobě přitisknout. Ten polibek jako by do sebe vtáhl obě sféry našeho bytí a všechny naše odlišnosti se rázem rozplynuly. Co na tom, že nejsi eximián? Fenane Lee, chci tě políbit a obejmout, naslouchat tlukotu tvého sapientského srdce. Přece mezi námi není zas takový rozdíl, ne?

Den devátý

Odpoledne jsem prošla skoro celou loď, vyhlížela jsem na modř pod námi i modř nad námi a připadala si v tomhle krutém modrém světě neskutečně malá. Obloha a oceán. Vzali mě na tuhle cestu, aby mě potrestali. Nebo mě zachránili.

Den desátý

Dnes večer jsem při propojení poprvé promluvila. Xalvas mě požádal, abych ostatním popsala sapientskou nahrávku, kterou právě studuji, hlasy ozývající se z hlubin historie — hlasy našich předků. Procvičuji si jejich gramatiku a výslovnost, ústní slova jednoho ze starých světových jazyků, tak jak mě to učil Fenan. Řekla jsem posádce, že od doby, kdy se těmito jazyky mluvilo, uplynula už celá tisíciletí, ale že některé kořeny a struktury slov přesto mohly zůstat zachované. Pokud narazíme na jakoukoliv sapientskou civilizaci, poskytne nám to výchozí komunikační bod. Admirál Xalvas prohlásil, že je to zajímavé.

Dnes večer jsou krásně vidět hvězdy. Nejjasnější je souhvězdí Jižního kříže. *Celestis* je malá loď přelétající malou planetu na okraji obyčejné galaxie. Jsme jen nepodstatné smítko a naše existence je pouhá vteřina v čase.

Den jedenáctý

Odpoledne jsme začali proplouvat nad atoly a ostrovy. Ulevilo se mi, když jsem pod námi uviděla pevninu. Vzducholod' *Angelus* nás opustila a otočila se k severu, aby mohla prozkoumat západní pobřeží. Znovu ji uvidíme zase až za několik dlouhých měsíců. Pozorovala jsem ji, dokud nezmizela, a připojila se ke mně Garena. Je to naše archivářka, jen o čtyři roky starší než já, a připadá mi laskavá. Pomohla jsem jí zachytit snímky starověkého sapientského města — hromady zřícenin trčících ze sněhu. Od Vymření v něm nikdo nežije. *Celestis* se teď sune kupředu šnečím tempem, zatímco otcův kartografický tým mapuje pobřeží.

Později

Říkám si, jestli by mohla Garena být ten typ člověka, se kterým by se dalo mluvit o Fenanovi? Zeptala jsem se jí, jestli někdy byla nahoře v sapientských ubikacích, a ona řekla, že ne. Potřebovala by písemné povolení od komodora Braduse, našeho separátora. Sapienti za nás dělají úplně všechno. Ale to, jak jsme od sebe oddělení, nepřipadá nikomu divné.

Den třináctý

Otec ztratil trpělivost. Řekl mi, že mám štěstí, že jsem na této misi. „Vytváříme tu novou budoucnost,“ obořil se na mě. Tvrdil, že mé špatné nálady už mají všichni po krk a že jsem pro něj i pro matku zklamáním. Rozbrečel mě.

Pak dodal, že Garena potřebuje v archivu asistenta a já s ní mám od nynějška pracovat. Když jsem ke Gareně dorazila, byla jsem sotva schopná promluvit. Ale ona ke mně byla milá a po pár hodinách už jsme se spolu smály. Zajímalo by mě, jestli ví, proč jsem tady? Ví to admirál Xalvas?

Vzpomínám na ten hrozný den, kdy na nás s Fenanem přišli. Matčín nitrohlas byl plný šoku a bolesti.

„Jak tě mohlo napadnout, že bychom dopustili, aby se z něj stal tvůj partner?“ křičela.

„Copak to nechápeš?“ zvolal otec. „Museli bychom se tě zříct; už bychom tě nikdy neviděli.“

Den šestnáctý

Dnešek byl vzrušující. Uviděli jsme dole první divoké sapienty. Mluvilo se o vyslání výsadku, ale Xalvas rozhodl, že poplujeme dál na sever. „Cílem této cesty je průzkum,“ mínil. „O kontakt se pokusí až ta další.“

Charlus se mě zeptal, jestli se chci podívat na průzkumná plavidla. Vzal mě dolů do hangáru a na jednom z nich mi předvedl, jak fungují. Dělal, že s ním umí létat, ale já vím, že je pořád ještě ve výcviku. Pilotoval leda tak v simulátoru.

Den dvacátý

Garena má sedm bratrů a tři sestry. Její rodiče využili sapient-ské náhradníky, stejně jako ti mí. Je hezké, že naše těla nikdy neroztáhne a nezničí těhotenství. Mluvili jsme o tom, jak špi-navý a hrozný musí porod být. Přimělo mě to myslet na sapientku, která mě odnosila. Ta žena se o mě starala až do mých tří let, protože rodiče byli na služební cestě na Mars v naší kolonii Terra Nova.

V paměti mi po mé náhradní matce zeje díra. Určitě jsem jí říkala mami a pamatuju si, jak pevně mě objímala, ale její

jméno jsem nikdy neznala. Co si o mně myslela, když jsem jí rostla v lůně? Způsobila jsem jí bolest? Kéž bych si toho o ní dokázala vybavit víc, ze všech sil se snažím rozpomenout.

Den dvacátý první

Jsme nad rozsáhlým povodím řeky. Garena mi pod vodou ukázala pozůstatky dávného osídlení. Vysvětlila mi, že před tisíci lety to místo obývalo na patnáct milionů lidí. Patnáct milionů v halasném, nečistém rytmu sapientského života. Ted' tu až na šplouchání vody vládne jen ticho. Podvodní město, útočiště pro malé rybky. Pátrám v archivu po záznamech o jeho jméně. A nacházím nahrávku, na které jej nějaká starověká sapientka nazývá Benos Arees.

Biologický tým je nadšený, protože zahlédli hejno vzácných stěhovavých ptáků. Co jsme opustili Sealand City, jsem neviděla matku tak šťastnou.

Den dvacátý pátý

Garena mi vyprávěla, jak sapienti v sebevražedném záchvatu ničení vykáceli deštný prales. Proč zničili Zemi, když měli k dispozici vědu, kulturu a znalosti? Jaké šílenství se jich zmocnilo? To je největší záhada starověku.

Když jsem se o Vymření dozvěděla, bylo mi z toho tak smutno.

Možná že my eximiáni máme tento smutek hluboko v duši.

Nikdy bychom s Fenanem nemohli být spolu. V hloubi srdce to vím.

Den dvacátý sedmý

Včera jsme večereli u admirálova stolu. Taková čest. Xalvas a jeho syn jsou přeživší z Terra Novy, naší kolonie na rudé

planetě. Charlus strávil dětství daleko od Země. To možná vysvětluje, proč je tak bledý. Všichni Terranovaní jsou takoví, přestože jejich genetická výbava je tou nejlepší a nejvyspělejší. U stolu se vzpomínalo na dny, kdy vesmírné transporty ze Sealand City odlétaly a přilétaly nepřetržitě. Všichni mladí Sealandané museli absolvovat povinnou cestu do Terra Novy. Xalvasovi a jeho ženě se tam líbilo a rozhodli se zůstat. Když začalo selhávat gravitační pole, muselo to být strašné. Charlus a jeho otec odjeli ještě před tou sluneční bouří, ale jeho matka tam zemřela. Sdíleli jsme společný zármutek a vzpomínali na ty, o které jsme přišli.

Den třicátý

Tolik práce. Matka je dnes opět mimo loď. Její průzkumné plavidlo je na úrovni země, odebírá vzorky půdy a rostlin, testuje hladiny toxinů. Charlus dostal za úkol doplnit naši zásobu vody a vypravil se s ní dolů otestovat nějaký sladkovodní pramen.

Včera jsme opět narazili na kočovné sapienty. Byli to pastevci, skupina rodin na koních, dobytek kolem nich žvýkal trsy trávy. Hleděli na nás, děti přivázané na zádech. Vyslala jsem k nim nitrohlas a stala se taková zvláštní věc. Přisahala bych, že jsem zachytila odpověď, jakýsi pozdrav a zvědavou otázku od jedné z těch maličkých postav tam dole. Garena se zasmála a opáčila, že se mi to jen zdálo. Naše komunikační dovednosti byly zdokonaleny genetickou manipulací a po generace pečlivě šlechtěným rodokmenem. Že by sapienti tam dole mohli dosahovat stejné úrovně vytríbenosti, je jen romantická fantazie.

Dnes večer jsme minuli obydlené město, vystavěné na pozůstatcích starodávného osídlení, ale Xalvas opět trval na tom, abychom pokračovali dál. První kontakt se zdejšími obyvateli není naším posláním. Matka si nahoru přinesla nějaké odnože rostlin a testuje je na patogeny a radiaci. Je z ní teď vidět jen

zářivě bílá kombinéza a ochranná maska, kterou má přes obličej. Otec vypracovává mapy a chrápe.

Den třicátý druhý

Charlus mi svěřil, že se z Terra Novy vrátil na jedné z posledních lodí, když mu bylo osm. Už je to dvanáct let, co jsme s rudou planetou ztratili veškerý kontakt. Ostatky jeho matky leží kde-si v rozvalinách té kolonie. Nevěděla jsem, co na to říct. Chvilí jsme mlčky seděli a on pak začal mluvit o tom, jak se let touhle vzducholodí liší od cest do vesmíru. Podle něj je nemožné představit si pocit beztlíže, dokud ho člověk nezažije. Po té dlouhé cestě domů z Terra Novy přišel o tolik svalové hmoty, že sotva dokázal chodit. Jeho tělo se to muselo znovu naučit. Ale na vesmírné lodi prý dokázal tančit ve vzduchu. Zajímala jsem se, jak se to dělá. Tvrdil, že je to ten nejlepší pocit ze všech a nic na Zemi se tomu nedokáže ani přiblížit. Na Terra Nově se mu moc líbilo a hrozně mu to tam chybí. Říká, že lidi, kteří se tam narodili, váže k tomu místu zvláštní pouto.

Později

TAKOVÁ RADOST! Garena se mě zeptala, jestli bych nechtěla bydlet v její kajutě! Zrovna jsem si k ní přestěhovala všechny věci. Je to tu MALÉ, ale už teď to tu zbožňuju a konečně tu budu moct mít trochu soukromí! Je s ní taková legrace. A taky rozumí ŽIVOTU. Řekla mi, že jí jako partnera přidělili nějakého geologa jménem Marcus, ale ona se s ním rozešla a přihlásila se na jinou vzducholod'. Chování některých mužů má prý daleko k dokonalosti. „Byl ti nevěrný?“ zeptala jsem se. Jen se zasmála, jako by chtěla říct: „Samozřejmě že byl.“ Chystám se zajít do lodního obchodu a koupit jí bonboniéru.

V noci jsou na severu vidět nová souhvězdí.

Den třicátý čtvrtý

Dnes se mě u večere Xalvas zeptal, jestli bych se nechtěla společně s Charlusem zúčastnit výcviku pro posádky průzkumných plavidel. Okamžitě jsem souhlasila a všimla jsem si, že to oba mé rodiče potěšilo. Při pomýšlení na to, že by na mě konečně mohli být pyšní, jsem pocítila úlevu.

Po večeri za mnou přišel Charlus. Choval se dost nafoukaně, protože se mu podařilo složit zkoušku na pilota průzkumné lodi, a prohlásil, že mě brzy vezme na projížďku.

Doufám, že nás rodiče nechtějí dát dohromady.

Den třicátý pátý

V hangáru průzkumných plavidel je spousta sapientů a žádný z nich se mi nechce podívat do očí. Říkají jen „ano, slečno“ nebo „tyto informace nemám k dispozici“, je jedno, jak otevřeně a přátelsky se chovám — a to vím, že ústními slovy umím mluvit dobře. Smířila jsem se s tím, že se se mnou nechtějí bavit.

V jedné ze svých cvičných letových simulací jsem havarovala, protože jsem myslela na Fenana. Charlus na to mohl reagovat s pochopením, ale místo toho se mi vysmál.

Den třicátý osmý

To bylo o chlup. Matčina průzkumná loď byla napadena!!! Z lesa se vynořili sapienti ozbrojení kušemi s otrávenými šipkami. Zranili jejího asistenta Toreense. Jed je silný a on je na tom opravdu zle. Dnes večer se mám zúčastnit jeho hojivé vigilie. Matka je v pořádku — ale je otřesená. Když se Torens zhroutil, vrhla se k blástru a musela sapienty eliminovat. Myslím, že ji to rozrušilo. Otec jí připomněl, že sapienti vymřou tak jako tak. „Nevyhnutelně je nahradíme,“ slyšela jsem ho šeptat, když ji objímal. „Tohle je teď naše Terra Nova, miláčku.“

Den třicátý devátý

Torens zemřel. Xalvas k nám všem na chmurném obřadu pro- nesl řeč. Po smutečním projevu na Torensovu počest prohlá- sil: „My eximiáni jsme při budování kolonie na Marsu čelili mnohým překážkám a nebezpečím. Mohli bychom nabýt do- jmu, že znovuzalidnění planety Země bude ve srovnání s tím snadné. Není tomu tak. Toto nám všem dokazuje, jak složité to bude. Nesmíme zapomenout, jak jsou sapienti silní. V ně- kterých místech můžeme ze sapientů učinit své spojence, ale tam, kde jsou našimi nepřáteli, musíme být připraveni udělat, co je třeba.“ Pochválil odvahu a duchapřítomnost mé matky při obraně proti sapientenskému útoku.

Řekla jsem jí, že je podle mě moc statečná. Myslím, že mi pomalu odpouští.

„Děláme to pro tebe,“ odvětila. „Riskujeme vlastní životy, abychom vytvořili novou kolonii, pro tebe, pro mladou generaci. Všechno, co vidíš pod sebou, bude jednou patřit eximiánům.“

Její slova mě inspirovala. Chci k téhle klíčové misi přispět svým dílem. Budu na *Celestis* pracovat tvrdě a s hrdostí, v zá- jmu budoucnosti všech eximiánů.

Den čtyřicátý čtvrtý

Mám moc práce a na psaní mi nezbývá čas. Jsme teď daleko na sever od rovníku, vznášíme se nad křišťálovou hladinou moře. Můj výcvik pokračuje: používání techniky, ovládání zbraní, první pomoc. Má matka je skvělá vědkyně. Není divu, že na ni Xalvas stále více spoléhá. Většinou teď večeříme u jeho stolu.

Den čtyřicátý sedmý

Země pod námi je žalostně pustá. Žádní divocí sapienti, téměř žádná velká zvířata. Stovky mil pouští a pustin — rozvaliny

jednoho mrtvého města střídají druhé. Války dávnověku připravily tato místa o všechno kromě těch nejzákladnějších forem života. Loď musela kvůli nebezpečí radiace vystoupat výš, takže jsme teď dost vysoko na to, abychom viděli zakřivení planety. Pod námi ubíhají nekonečné pásy zničené země, jedovaté a nechráněné. Dochází nám pitná voda, ale už pět dní nedostala žádná výsadeková skupina povolení k odletu. Xalvas trval na tom, abychom zrychlili. Nechce se v mrazivé stratosféře zdržovat dlouho, takže otec pracuje bez oddechu a mapuje pustiny.

Ve dne bývá zaneprázdněný — v noci vyčerpaný. Daleko na severu je vidět zasněžené vrcholky hor. Doufáme, že tam snad pustiny končí. *Celestis* začíná klesat.

Den čtyřicátý devátý

Cvičila jsem se v boji ve dvojici s Charlusem. Shodila jsem ho na záda, ale on mě chytl za kotník a stáhl mě dolů k sobě. V zásadě podváděl. Prohlásil, že sapienti nebudou bojovat podle pravidel a že na to musím být připravená. Když jsem se z něj snažila slézt, cítila jsem jeho kyčelní kosti.

Garena si myslí, že se mu líbím. Mělo by mě to těšit. Pochází z mocné rodiny. Jenže když si mě přitáhl k sobě, dokázala jsem myslet jen na to, o kolik je Fenan lepší.

Den padesátý

Když jsem to uslyšela, zrovna jsem pozorovala západ slunce. Nějaký hlas.

Vánku...

Ozval se znovu, jako by vycházel z nějakého prastarého satelitu. *Vánku...*

Znělo to tak procítěně, odkudsi ze vzdálených končin někde na severu. Eximián. Vtom přišla Garena. Snažila se hlas zaslechnout, ale nedokázala ho zachytit.

„Asi se ti něco zdálo.“

„Poslouchej!“ vykřikla jsem. Ozvalo se to znovu. *Vánku...*

Garena nic neslyšela. „Každý ví, jak je tvůj nitrohlas silný, Petro. Třeba se ti podařilo přes celý světadíl zaslechnout *Angelus*.“

Odbyla mě. V mé duši zněl výkřik dál, bolestný a starostlivý. *Vánku...*

Nějaká dívka. Naslouchala jsem a napínala svou duši, dokud jsem ji znovu neuslyšela. Když se hlas ozval, cítila jsem z něj lásku i zoufalství. Uvědomila jsem si, že volá něčí jméno.

Skřivánku!

I SKŘIVÁNEK

V chladném světle svítání se panicky zvednu do sedu — lidé z města na mě křičí, že jsem špinavá, nelidská, myslokazná mrcha. Probudím se a přitisknu si dlaně na oči.

„Spala jsi dobře?“ ozve se drsný hlas. Heron Mikane, stále u kormidla naší lodi, na mě upírá pronikavý pohled svého jedineho oka. Nechám noční mŕvu, aby se vytratila. Před měsícem jsem tohoto muže ani neznala. Včera mi zachránil život. Vzal máti do náruče a odnesl ji z bojiště. Myslím, že ho teď mám ráda stejně jako tátu.

„Nech mě řídit a odpočiň si,“ navrhnou mu.

„Nejsem unavený,“ odvětlí. „Jak se daří Curlew Craneové?“

Máti nejspíš zachytí své jméno, protože otevře oči a navzdory bolesti se pousměje. „Jsem v pořádku,“ vydechne.

Heron vypadá, že se mu ulevilo, a já máti políbím na tvář. Ve světle prvních denních paprsků nahlédnu přes okraj člunu. Očekávám, že uvidím obrys vzdáleného pobřeží a jinak nic než otevřené moře. Ale k mému údivu proplouváme ústím řeky.

„Kde to jsme?“ chci vědět.

„Plujeme na trh v Borgasu,“ řekne Heron.

„Proč?“ zeptám se. „Ledňáček musí zpátky ke svým. Mír visí na vlásku — musíme se dostat do Brightlinghelmu.“

Heron se otočí k máti, snaží se ve svém hlase nedat najevo žádné obavy.

„Viděl jsem už dost střelných ran a tu kulku je potřeba vyndat — dneska. Musí se to zašít, pořádně, někde, kde je čisto.“

Náhle si vybavím okamžik, kdy máti postřelili. Rozběhla se ke mně — bratr se ji snažil zadržet — a pak ji smetla plná síla kulky, kterou chtěl vyslanec Wheeler trefit mě. S Piperem jsme se setkali nad jejím krvácejícím tělem, které mezi námi leželo jako propast.

Wheeler je mrtvý. Heron mu podřízl krk. Posadím se, nadechnu se studeného vzduchu a snažím se zahnat šok, který ve mně ta vzpomínka probudila. Když se znovu otočím k máti, vidím, že se dívá na Herona. Oba jsou zticha, ale je mezi nimi jakési napětí, jako by spolu chtěli být o samotě. Cítím se kvůli tomu nesvá.

Heron má samozřejmě pravdu. Nic není důležitější než zachránit máti.

„Tuším, že Borgas je první místo, kam nás půjdou hledat,“ poznamenám.

„Máš nějaký lepší nápad?“ zeptá se.

„Ne.“

Jak pokračujeme proti proudu, ústí řeky se zužuje. „Měli bychom skasat plachtu,“ navrhnou. „Jsme kvůli ní moc vidět.“

Vstanu a dám se do práce, zatímco loď tančí na přílivových vlnách. Divokost vody mě nijak netrápí. Na lodích mám jistý krok. Ale když se pokouším stáhnout plachtu, uvědomím si, že mi to ztěžuje hluboká rána v dlani. Vzpomínám si, jaké to bylo, když se mi v té cele zaryla čepel Greeningova nože do masa, zatímco jsem se mu ho snažila vyrazit z ruky. Dlaň mě začne samou námahou pálit a plachta se mi vysmekne ze sevření. Najednou mě ale obemknou dvě silné paže a pomohou mi ji

zase chytit. Na kratičkový okamžik jsem přesvědčená, že je tu Rye Tern. Projede mnou záblesk bolesti, když si vzpomenu, jak za mnou ve zpěvozáři chodil na loď.

Jenže to není Rye. Stojí tu Ledňáček, a ne ve zpěvozáři, ale z masa a kostí, a mé zmatené tělo na něj reaguje podobně. Toužebně.

„Podařilo se ti usnout?“ zeptá se.

„Možná na hodinu nebo dvě,“ řeknu. „A tobě?“

„Taky tak nějak.“

Ukazuju mu, jak uvázat plachtu, a zatímco se řídí mými pokyny, myslím na ladnost, s jakou ve vězení bojoval a čistě jen svými dovednostmi držel v šachu dva ozbrojené muže.

„Nauč mě bojovat jako ty,“ požádám ho.

Má netrpělivost ho přiměje se usmát. „Hned takhle porádu?“ opáčí. „Bojuješ dobře, Skřivánku. Zachránila jsi mi život.“

„Měla jsem štěstí.“

„Byla jsi odvážná. Zbytek už je jen o správném držení těla. To tě můžu naučit.“

Bojím se, že bych se mohla začít červenat, a tak se odvrátím a ve zpěvozáři mu poděkuju za všechno, co udělal pro máti. Ledňáček mi neodpoví a já si vzpomenu, že Aylišům je proti srsti zpěvozář používat, když jsou ve společnosti lidí, kteří ten dar nemají. Obdivuju jeho zdvořilost.

Lodní baterie konečně vypoví službu a Ledňáček si přisedne k Heronovi, aby mu pomohl veslovat. Oba muži pořádně zaberou. Heron je bledý vyčerpáním.

„Měl by sis odpočinout,“ řeknu mu. „Veslovat můžu já.“

„Jsi si tím jistá?“ zeptá se pochybovačně s pohledem upřeným na mou zraněnou dlaň. „Radši dávej pozor na svou máti.“

Posadím se, přitáhnu si máti k sobě a zabalím ji do pokrývek od paní Sweeneyové. V duchu znovu vidím paní Sweeneyovou padat do moře, záda rozsápaná kulkami. Pomodlím se ke Gale za její duši, dobře vím, že všechny ty kulky byly ve skutečnosti určené mně.

Máti se pomoci brání, jako by bylo proti přírodě, aby byla slabší než její dítě. Ale nakonec mi přece jen klesne do klína, já sladím své dýchání s jejím a společně nasloucháme tichému, hypnotizujícímu rytmu vesel rozrážejících hladinu.

„Kizzy Dunneová...“ Z Curlina hlasu se vytratila veškerá síla a já se k ní musím sklonit. „Její rodina vlastnila obchod s potravinami.“ Každý nádech je pro ni obtížný. „Bydlívali jsme u nich každý rok, když jsme přijeli z Greenswardu. Mívali jsme na jejich dvoře stánek.“

„Na trhu v Borgasu?“

„Kizzy byla moje kamarádka.“ Máti se pousměje. „Byla u toho, když jsem potkala tvého tátu...“

„Myslíš, že by nám mohla pomoci?“

Máti v hustém lese, který pokrývá většinu Brightlandu, vyrostla. Celý hornatý střed našeho ostrova halí zelený baldachýn. Matčin lid — a mí prarodiče — jsou greenswardští kočovníci. Moc o nich nemluví, ale vím, jak jí schází.

„Jestli Kizzy ještě žije,“ vydechne máti, „pomůže nám.“

Začne pršet a já v duchu proklínám oblohu. Pokusím se máti zakrýt, jak nejlépe dovedu, a notnou chvíli to prostě snášíme.

„Nemůžeme zakotvit v přístavu,“ ozve se Heron, „pokud má Elsa pravdu a pátrají po nás. Musíme loď ukrýt někde na břehu a do města dojít pěšky.“

„Máti potřebuje střechu nad hlavou, co nejdřív,“ řeknu. „Pěšky nikam nedojde.“

Ledňáček a Heron se dají do veslování s novou vervou. Příliv už téměř vrcholí, pomáhá nám a přitahuje člun k pevnině. Jakmile se otočí, zachovat kurz bude neskutečná dřina. Ústí se uzavírá, přechází v širokou řeku Borgas. Na březích se začínou objevovat drobné farmy a shluky černých stromů, děsivě zkroucených přímořskými vichřicemi. Podívám se Ledňáčkovi do očí. Hned je mi jasné, na co myslí. Když jsem byla přesvědčená, že umřeme, políbila jsem ho. Jeho dech mění chladný vzduch v páru a já pozoruju jeho rty a vzpomínám na to, jak

se dotýkaly mých. Včera jsem si myslela, že se budeme muset navždy rozloučit. Dnes je mezi námi něco jinak a já nevím, jak to pojmenovat. Jako nějaký hlad, díky kterému mi zima kolem nepřipadá tak studená.

Řeka se stočí a z deštivé šedi před námi se vynoří vzdálená přístavní světla velkého obchodního města. V tomhle místě je řeka příliš široká, než aby se dala přemostit, a s horami a vřesovišti na severu tak město spojuje přívoz, rozměrná plovoucí plošina, kterou převozníci s pomocí koní tahají přes vodu tam a zpátky. Doufám, že zpomalí postup kohokoliv, kdo by nás mohl z Northavenu pronásledovat.

Mezi stromy na nedalekém břehu zahlédnu zchátralý dřevěný přístřešek na čluny. Nesvítí se v něm. Molo před ním hnije v bahně.

„Co třeba támhle?“ ukážu.

Skoro chatrč mineme, než se Ledňáčkovi a Heronovi podaří loď zpomalit. Vyskočím ven, a zatímco se brodím ke břehu, do bot se mi nalije otřesně ledová voda. Blížím se k nízké budově a napínám všech šest smyslů, aby zjistila, jestli je tam bezpečno. Nahlédnu dovnitř oknem skrz obrovskou pavučinu, na které se pomalu rozkládají seschlá tělíčka mūr a much. Už je to tady opuštěné dlouho. Chatka je zchátralá a hroutí se, ale nabízí úkryt před deštěm, který se teď dolů snáší v hustých provazcích. Otřu si vodu z očí a pokynu ostatním ve člunu. Pomůžu ho Ledňáčkovi vytáhnout na břeh a pak ho co možná nejlépe ukrýt do porostu stromů.

„Plachtu vezměme s sebou,“ navrhuju s myšlenkou, že bychom na ni mohli máti uložit.

Heron vyzvedne Curl z lodi. „Jak je ti?“ zeptá se jí.

„Nikdy mi nebylo líp,“ odpoví. Ale vypadá při tom v jeho náruči tak malá a hluboce vyčerpaná, vůbec ne jako má vždy silná a svěží matka. V krku jako by mi uvízl balvan.

Ledňáček rozrazí polorozpadlé dveře a my v šeru za nimi spatříme, že si cestu sem našla už i příroda. Podlaha se svažuje

dolů k řece. Dovnitř cáká déšť, protéká otvory ve střeše a ve spodní části přístřešku víří přílivové vlny kolem starého prohnílého člunu. Náš příchod vyruší nějaké zvíře — možná to byl bobr? — a to nás při svém útěku do vody vyleká. Stěny jsou zarostlé mechem a břechtanem. Zdá se, že sucho je jen v nejvýše položeném koutě chatrče. Stojí tu stará kamna a před nimi pár židlí. Možná tohle místo čas od času ještě využívají rybáři nebo pastevcí. Oheň rozdělat nemůžeme, protože kouř by nás mohl prozradit, takže když Heron máti uloží na plachtu, navrším na ni všechny příkrývky a pečlivě jí do nich zabalím promrzlé nohy.

Ledňáček si umyje ruce v řece, vydrhne si špínu zpod nehtů a nachystá se, aby mohl máti pomoci. Možná se mu díky soli v přílivové vodě podaří dostatečně očistit.

„Co budeš potřebovat?“ zeptá se ho Heron.

„Dezinfekci, nějaké léky od bolesti, další obvazy, sterilní šicí soupravu. Kulku je potřeba vytáhnout a ránu sešít. Riziko infekce je vysoké.“ Nezní to moc dobře.

Heron přikývne a otočí se ke dveřím, jako by se chtěl vydat do města.

„Ty tam jít nemůžeš,“ okřiknu ho, šokovaná jeho hloupostí. „Jsi Heron Mikane. Tvůj obličej je namalovaný na každé zdi odsud až do Brightlinghelmu. Co když už o nás slyšeli v rádiobinu?“

„Tvá matka ty věci potřebuje,“ trvá na svém Heron.

„Půjdu já,“ prohlásím důrazně. „Mě si nikdo nevšímne. Ty bys jen přitahoval pozornost, a Ledňáček jakbysmet.“

„Kdo je Ledňáček?“ ozve se máti. Zapomněla jsem, že ho zná jen pod jeho aylišským jménem, Yan Zeru.

„To je mé pravé jméno,“ vysvětlí jí Yan. „Mé zpěvozárné jméno.“

„Zpěvozárné jméno?“ Máti si zase lehne a vstřebává jeho slova. „Máš taky nějaké?“ zeptá se mě potom.

„Skřivánek,“ řeknu. „Jsem Skřivánek.“

Chvilí to jméno v duchu zkoumá a pak se na mě podívá s jaksí pýchou v očích. „Skřivánku... Běž za Kizzy Dunneovou.“

„Jak ji najdu?“

Kvůli bolesti se máti těžko vzpomíná. „Má před obchodem ceduli, je na ní tančící zajíc.“

„Vrátím se dřív, než se naděješ,“ slíbím jí, otočím se k odchodu a pokusím se polknout knedlík v krku. Heron mě následuje ke dveřím.

„Vidím, že nám tu teď velíš,“ utrousí kysele.

„Přesně tak,“ odvětim. „A ty by sis měl odpočinout.“

„Budeš potřebovat tohle.“ Nacpe mi do ruky hrst peněz. „A tohle.“ Sehne se a vytáhne z holínky vystřelovací nůž. Všichni brightlandští vojáci je tam nosí. Schovám ho na stejné místo, přičemž doufám, že si mě nikdo nebude nijak zvlášť prohlížet a že tu věc nebudu muset použít.

RYE

Celé dny už pluju podél pobřeží Brightlandu a oddaluju okamžik, kdy budu muset vyrazit na Jižní moře a zamířit do Aylandu. Tenhle kradený člun není na otevřené moře stavěný. Je to jen farmářská loďka s potrhanou plachtou sotva větší než ubrus na stůl. Nemám mapu ani námořnické vlohy a pravděpodobnost, že se utopím, je dost velká.

Ve dne se skrývám a v noci se plavím na západ. Když mě poprvé zastihl protivítr, počínal jsem si tak neschopně, že se mi plachta otočila a skoro mě srazila do moře. Ale už tomu začínám přicházet na kloub. Včera jsem se dostal daleko. Jenže přežívám na syrových rybách a třesu se zimou, která mi zalézá až do morku kostí. Myslím, že by mi nebylo zas tak zle, kdybych byl v plné síle, ale jsem vyčerpaný. Rány po zásahu z kuše na zádech a v noze se nehojí. Místa kolem nich jsou čím dál tím bolavější. Zkrátka potřebuju pořádné jídlo, čerstvou vodu, léky a kabát. Musím se na tu plavbu připravit.

Proklínám se za to, že jsem se v Northavenu nenaučil loď ovládat. Mohl jsem poprosit Elsu, aby mě to naučila — jenže jsem se dokázal soustředit jen na její úsměv. A její oči. A tu nádhernou křivku jejího pasu a boků. Sledoval jsem, jak ladně

přebíhá z přídě na zád', hraje si s mořskými vzdušnými proudy a využívá jejich sílu. Přisahám, že dokázala svou loď přimět po vlnách létat. Všechno na ní mě tak ohromovalo a až teď si uvědomuju, že jsem nikdy moc nevnímal, co doopravdy dělá. Olověná čelenka mě pořád bolestivě tlačí do lebky a byly chvíle, kdy jsem měl sto chutí to všechno vzdát. Tehdy jsem svou mysl naplnil vzpomínkami na Elsu: Elsa na lodi, na pláži, nebo jak po mně pokukuje ve městě a naše tajemství se jí leskne v očích. Myslel jsem na to, jak ji držím v náručí, na dotyk jejích rtů. Myslel jsem na její zpěvozář, která se tolik podobá paprskům slunce odrážejícím se od mořské hladiny — je tak oslnivá. Elsa mě drží nad vodou.

Elsa — a pomsta.

Postupem času mi začalo být jasné, kam mířím. Pojedu do Reemu, hlavního města Aylandu, a vyklopím jim všechno, co vím. Získám jejich pomoc a pak v čele aylišského vojska vypluju do Northavenu a zachráním Elsu. A společně pak zaútočíme na Brightlinghelm. Pozabíjíme všechny ty zmetky, co tak milujou Bratry a nenávidí Světlonoše, a až budou mrtví, spálíme Dům proměny na popel. Stanou se z nás hrdinové a budeme vládnout Brightlandu z paláce na kopci.

Tyhle představy mě v noci zahřívají.

Vlny jako by s úsvitem ztěžkly. Z veslování už mě bolí paže. Mohl bych být někde poblíž Whitecliffu. Pokusím se rozpo-
menout na mapu Brightlandu, která visela v northhavenských kasárnách. Jak daleko je Whitecliffe od Aylandu? Co když na otevřeném moři aylišskou pevninu úplně minu a vítr mě od-
vane k nekonečným oceánům na jihu?

Nikdy se mi moc nezamlouvalo pomýšlení na utonutí. Nebo na pomalou smrt hlady na moři. Jenže Ayland je má jediná naděje.

Na obzoru si všimnu jakési opuštěné zátoky. Vypadá jako slibný úkryt, a tak k ní zamířím a vytáhnu člun na písčnou pláž.

Do nosu mě udeří hrozný zápach a všimnu si, že jen o kus dál leží mrtvý tuleň. Mouchy ožírají, co zbylo po mořských ptácích. Abych loď zamaskoval, navrším na ni několik plných náručí tlejících řas a po těle mi při tom začnou skákat mořské vši. Nemám z téhle zátoky moc dobrý pocit, ale je tu to, co potřebuju — z útesů stéká pramen pitné vody. Pořádne se napiju a naplním vodou kanystr. Pomyslím na muže, kterému loď patřila, a na to, jak se nade mnou ten obludný farmář tyčil. Vrazil jsem mu do oka nůž a zabil ho. Z té myšlenky se mi udělá špatně a prohnu se v pase. Pokouším se nevyzvrátit všechnu tu vodu, co jsem zrovna vypil. Bud' musel zemřít on, nebo já.

Uložím kanystr na podlažku lodi. Na pár dní mi vystačí. Pak vystoupám po strmé stezce a dám se do pátrání po známkách lidského osídlení. Jídlo, něco teplého na sebe — potřebuju aspoň to.

Ujdu něco přes míli po poli a den je čím dál tím jasnější. Snažím se vyhnout vesnicím a shlukům farem. V této části ostrova žije víc lidí než na severu. Každý kus země tu někdo obhospodařuje, jsou tu úpravné větrolamy a polní cesty. Krajina je tu zvlněná, pokrytá lesy a pastvinami. V jedné houštině uvidím stádo srn a všude je tu taky spousta dobře živeného dobytka, což ve mně vzbuzuje naději, že se brzy najím. V dálce, kde se pobřeží stáčí, je vidět dřevěné střechy a turbíny nějakého vojenského skladiště.

Přede mnou se objeví osamělý dům se zašlou růžovou fasádou, obezděnou zahrádkou vzadu a stájemi po straně. Na šňůrách za domem vidím vyvěšené prádlo Třetích manželek. Jídlo. Cítím vůni jídla. Projdu ovocným sadem, mímím jeden strom za druhým a blížím se k té obezděné zahrádce. Je tam spousta rádků zeleniny a já hodlám nějakou ukrást. A taky bych mohl sebrat pár kusů toho pěkně vypraného oblečení.

Už se chystám rozběhnout a zídku přeskočit, když z bočního vchodu vyrazí ven nějaký muž. Má na sobě dlouhý kabát, který

podle všeho vyhrál někde v kartách, protože je mu minimálně o pár čísel větší. Čapku má naraženou hluboko do čela a vykračuje si ve vojenských holínkách. Pohlédne mým směrem a já rychle padnu na břicho. Ten kabát potřebuju — jenže čemusi ve mně se přičí pomyšlení na to, že bych ho přepadl. Násilí už mám po krk. Už dva muži jsou kvůli mně mrtví: strážný na vězeňském člunu a ten podělanej farmář. Nechci, aby se mi nad smrtelnou postelí vznášela další rozzlobená duše, co čeká, až mě bude moct odtáhnout do Hel.

Pozoruju, jak voják přelézá plot směrem na pole. Podél větrolamu se rozběhne rychle pryč od hlavní silnice. Na vzdáleném konci pole ho nakonec uvidím přeskočit bránu a pak už mi zmizí z dohledu. Před čím utíká, že si musí počínat tak ne nápadně a podezřele?

Z Růžového domu náhle zazní výkřik. Zvědavě se připlížím blíž. Uslyším pronikavé ženské hlasy a rozzuřené výkřiky mužů — něco se tam opravdu děje. Zadní vchod se otevře. Na zahradu se vypotácí dívka s růžovou stužkou kolem krku a začne zvracet. Následuje ji další, která se ji snaží uklidnit.

„Krev,“ vyjekne ta první. „Celá kaluž krve...“

Druhá dívka spláchne zvratky kbelíkem vody a odvede svou otřesenou přítelkyni zpátky dovnitř. Sotva za nimi zapadnou dveře, z bočního vchodu se vyhrnou tři vojáci, křičí na pantátu a vyhrožují mu. Pantáta, chlap jako hora, jim oplácí stejnou mincí a nevybíravě je posílá ke všem čertům. Připlazím se blíž, abych mohl ten povyk pozorovat. Vojáci ze stájí vyvedou své koně, přičemž jeden z mužů si ve spěchu teprve zapíná kalhoty. Každý vyrazí jiným směrem, očividně hledat toho v kabátě — závratnou rychlostí. Jeden zamíří k lesu, další dolů na pobřeží. Třetí odcválá zpátky ke skladišti — ale žádného nenapadne vydat se přes pole.

Nahlédnu do zahrady za domem. Třetí manželky nechaly v kuchyni otevřené okno a mně se z vůně čerstvého chleba svírá žaludek. Můžu? Troufnu si?

Přehoupnu se přes zeď a přistanu v květinovém záhonu skrytém za šňůrou prádla plovajícího ve větru. Přiblížím se k domu a cestou seberu čistou košili. Obleču si ji a najdu si k ní i šátek, který si ovážu kolem olovené čelenky na hlavě. Na pár malbách jsem viděl vojáky, co takhle šátky nosí, a nechci vypadat jako nečlověk na útěku. Doufám, že mé zablácené kalhoty a boty vypadají dost vojensky.

Uvnitř Růžového domu je slyšet nárek žen, zní vyděšeně. Zaslechnu, jak panímáma kohosi proklíná. Ale když nakouknou dovnitř oknem, jediné, co vidím, je stůl, na kterém je prostřeno ke snídani. Za sousto toho lahodného chleba bych třeba i umřel.

Stáhnou ze šňůry povlak na polštář, abych ho mohl použít místo pytle, a vkradu se dovnitř zadním vchodem. Já, Rye Tern, jsem klesl tak hluboko, že se chystám vykrást dům plný žen. Nacpu povlak chlebem a sýrem a navrch přidám ještě kus šunky a pár vařených vajec. Hlady doslova šilhám. Už se chystám vzít nohy na ramena, když si všimnu velkého koláče na komodě u kamen. Při pomýšlení na to, jak se mi to křehké pečivo rozpouští na jazyku, se mi začnou sbíhat sliny, a tak se po něm natáhnou jako prašivej, zlodějskej lišák. Zrovna ho držím v ruce, když uslyším dívčí hlas.

„Co to děláš?“

Otočím se a zadoufám, že přes kamna není můj nacpaný povlak na polštář vidět. Může jí být tak sedmnáct nebo osmnáct, je to úplně obyčejná holka. Kolem krku má našitý pruh růžové kůže. Nemám čas ji litovat. Nejlepší udělám, když se budu tvářit jakoby nic.

„Přijel jsem rovnou z fronty,“ řeknu. „Volal jsem na vás, když jsem vešel do předsíně — ale nikdo mi neodpověděl.“

„Co chceš?“

„To, co každý voják v Růžovém domě,“ odpovím, protože lepší výmluva mě nenapadá. Všimnu si jejího unaveného pohledu a zastydím se. „Připlul jsem na lodi z pláže Montsan.

Ani jsem neměl čas se vykoupat. Možná by mi vaše panímáma mohla najít společníci?“

„Ted' ne,“ zavrčí hlavou dívka. „Musíš odsud.“

Nohou zastrčím povlak dál za kamna. „Nechtěl jsem tě vy-
lekat,“ řeknu omluvně. „Ale v první linii je o takovéhle koláče
nouze.“ Věnuju jí úsměv a snažím se, aby byl přátelský, jenže
mám pocit, že nakonec vypadá spíš jako lačný škleb, protože
dívka ode mě ucouvne.

„Máme zavřeno.“

Seshora se ozve vrískot. „Greto, kde jsi s tím zatraceným
mopem?“

„Musíš odejít.“

„Vyříd' panímámě, že se večer vrátím.“ Ukloním se jí a na-
oko odejdu, sebevědomě zamířím do předsíně. Uslyším, jak
za mnou dívka spěšně nalévá vodu do kbelíku. Dobře — ne-
jde za mnou. Mám sotva dost času na to, abych se schoval v pří-
stěnku pod schodištěm, než dovnitř vrazí pantáta v saku těsně
obepínajícím lány jeho břicha. Vtisknu se do hromady kabátů
a haraburdí.

„Vyslanec je na cestě,“ volá muž na ostatní, zatímco dupe po
schodech nahoru. „Říká, že na tělo toho vojáka nemáme sahat.“

Muselo dojít k nějaké rvačce. Jeden voják zabil druhého. Hlas
panímámy je pištivý. „Jestli tu krev hned neumyju, zůstane
mi po ní flek na podlaze! Kde vězíš s tím mopem, Greto?“ vy-
jekne.

Dívka z kuchyně rychle vyrazí nahoru a šplíchá při tom po
schodech vodu. Zaslechnu, jak některé z děvčat usedavě pláče
a nařiká, že chce jít domů. Další ji napomene, aby se necho-
vala jak malá. „O děvku, jako jsi ty, u vás doma nikdo nestojí.“

Dávám si načas, tápu kolem sebe ve tmě a snažím se vy-
brat si nějaký kabát. Když otevřu dveře kumbálu, zjistím, že
je to seržantský kabát, sice trochu prožraný od molů, ale zato
dobře padne. Ujistím se, že poblíž nikdo není, a vrátím se do
kuchyně. Opatrně zasunu koláč do povlaku a seberu taky ostrý

kuchyňský nůž, abych si ho mohl nakrájet — a vmžiku už vycházím ze zadních dveří. Po cestě přes zahradu vytáhnou z hlíny pár mrkví a pak se přehoupnu přes zídku. Rychle proběhnu sadem a přes pole, přičemž hledám s pomocí svého vojenského výcviku úkryt. V břiše mi kručí a žaludek se mi stahuje hladem, ale ovládnou se.

Vydržím až do lesa a teprve pak se začnu cpát chlebem a šunkou. Jím, dokud mě nerozbolí čelist. Svým pěkným novým nožem si ukrojím velký kus koláče a chválím Galu za její dary. Nevím, co hrozného se v Růžovém domě událo, ale mám pocit, že mi bohové přejí.

Tenhle les je prastarý. Stromy jsou tu krásné, celé porostlé mechem. Po hostině se vydám zpátky k zátoce a po cestě se zastavím na mýtině, abych snědl ještě trochu chleba. Slunce teď pořádně hřeje a mně se s plným břichem začne chtít spát. Nesmím to přehnat. Už několik dní hladovím a vím, že musím jíst pomalu. Dojdu ke starému dubu s mohutnými, pokroucenými větvemi, který stojí přede mnou, vylezu na něj i s rancem jídla a ukryju se před horkým ranním sluncem. V dálce uslyším, jak po pobřeží a nahoru k lesu cválají koně. Určitě hledají toho kluka v dlouhém kabátě. Radši na sebe nebudu moc upozorňovat, kdyby místo něj náhodou našli mě. Ať provedl cokoli, já bych ho nejradši pozval na pivo a poplácal ho po rameni. Tohle jídlo mi možná zachrání život.

Pohodlně se usadím. V novém kabátě je mi teplo, nohy mám natažené na jedné z větví a pozoruju vzory v listoví nad sebou. Možná se za mě Elsa Craneová pomodlila. Díky, Galo, všechno je nádherné.

SKŘIVÁNEK

Děšť začíná polevovat. Prodírám se mokřým porostem hlohu, hlodáše a ostružiní a pokouším se po náspu vyškrábat nahoru na cestu. Podle všeho tu rostou úplně všechny pichlavé keře na světě, trny mě tahají za šaty a zasekávají se mi do lýtek. Až na stádo ovcí a jednoho vylekaného tetřeva nepotkám živou duši. Konečně udělám to, na co myslím už od probuzení: vyšlu zpěvozář ke Slavíkovi. Znovu si vybavím úzkost, s jakou včera v noci křičela mé jméno. *Skřivánku!*

Vyšlu paprsek zpěvozáře do dálky, přesně jak mě to Slavík učila, a soustředím se při tom na ni uvnitř Paláce Bratří. Téměř vzápětí se dostaví ten důvěrně známý, podivný pocit, že mě k sobě její drobná, zářivá bytost přitahuje. Každou vteřinu, co jsme ve spojení, hrozí, že na nás přijdou, takže musíme být stručné.

Zastihnu ji, jak kráčí po chodbě v zadní části nějaké skupiny. Zpěvozářný výjev není úplně jasný, protože Brightlinghelm je odsud opravdu daleko. Věci se mi před očima rozostřují a zase zaostřují, světlo i zvuky jsou zkreslené a oslnivé.

„Skřivánku,“ osloví mě.

„Slavíku,“ odvětim a se zvukem našich jmen spolu sdílíme hlubokou starost, kterou jedna o druhou máme. Nikdy jsem neměla sestru. Ale Slavík jako by patřila do rodiny.

Pevně mě ve své záři podrží a já zahlédnu Palác Bratří jejíma očima. Chodbou před námi se za rozmazanou skupinou tmavě oděných mužů vznášejí bledé postavy Sestry Labutě a jejich zahalených dam. V čele procesí kráčí jejich nový vůdce, Bratr Kite.

„Copak jsi nespala?“ zeptám se Slavíka znepokojeně.

„Kite nenechá nikoho spát,“ odpoví mi tiše. „Má plné ruce práce se snahou o zpečetění své nové moci. Shromáždil své stoupence v Peregrinových komnatách dřív, než tělo starého pána vůbec vychladlo.“

Naši zemi ovládla temnota. Moci se chopil Bratr Kite, válekytíivý Kite, chladnokrevný muž, ze kterého mě mrazí až do morku kostí. Donutil Labuť otrávit Velkého bratra Peregrina, protože Peregrin uvažoval o uzavření míru s Aylandem.

Slavík mi jednoho po druhém ukáže členy Kiteovy nové rady.

„Vidíš toho muže, co vypadá jako ropucha? To je Bratr Drake.“ Zaměřím se na podsaditého muže s krátkýma nohama, který klopýtá, aby s Kitem udržel krok. „Kvůli kariéře by klidně prodal vlastní babičku. Ten v té uniformě, co stojí vedle něj, je velitel Ouzel. Pomohl Kiteovi vyvinout plamenivo a chce ho co nejdřív nasadit proti Aylandu. Ten vysoký je Greylag, velekněz Thala.“ Jako na povel se ten pochmurný, děsivý muž, na kterého Slavík zrovna ukazuje, otočí a věnuje Sestře Labuti nenávistný pohled. Pleť má sinalou a tváří se zachmuřeně. „Nenávidí ženy a dívky,“ poznamená Slavík. „Myslím, že kdyby mohl, nadělal by z nás ze všech chrysalidky.“ Nakonec ukáže na nějakého plešatého muže. „To je Ruppell, vrchní chirurg. Je ředitelem Domu proměny.“

V té chvíli mě opustí veškerá odvaha. Ruppell si vykračuje pružným krokem, hlava se mu leskne jako jablko a zápolí s ostatními o místo po Kiteově boku. Do Domu proměny posílají nás

Světloňose na smrt, a pohled na to, jak zlo vítězí, je na mě příliš. Nedokážu uvěřit, že je Slavík poblíž těch mužů. Jak jí mám pomoci? Co můžu dělat?

„Jdeme do Thalovy kaple,“ pokračuje, „aby mohl Kite složit přísahu Velkého bratra.“

Kite provádí své patolízaly velkou síní a všichni vazalové a poskoci mu salutují. Kite zpomalí, vychutnává si nově nabyté vlastnictví těch nádherných prostor.

„Všechno je to teď jeho...“ zašeptám. Je těžké nepoddat se beznaději a hrůze.

Kite se zastaví před velkolepou sochou Peregrina a zničehonic skloní hlavu a přiloží si k srdci pěst, jako by se modlil k Thalovi. Buď ho začalo tížit svědomí, nebo se bezostyšně rozhodl přihlížejícím předvést truchlivé divadýlko. Peregrinův mramorový pohled spočívá na muži, který ho zabil.

Slavík zachytí, kde se nacházím, a hned si o mě začne dělat starosti. „Ty nejsi na moři. Kde jsi?“ zeptá se.

Vysvětlím jí, že jdu shánět léky pro máti.

„Buď opatrná, Skřivánku. V noci sem z Northavenu přišlo několik telegramů,“ varuje mě Slavík. „Vědí, že jste na útěku a že je jeden z vás raněný. Nevím, jak daleko už se ta zpráva dostala, ale brzy po vás začnou všude pátrat.“

Poděkuji jí, že mi to řekla. Kite a jeho doprovod zatím pokračují v cestě, právě stoupají po velkém schodišti.

„To se mu nehodlá nikdo postavit?“ zeptám se zoufale. „Bratr Harrier ano,“ řekne Slavík a já při tom vnímám, v jak dobrém světle toho muže vidí. „Utekl z paláce a nepodařilo se jim ho najít. Kite ho obvinil ze zabítí Peregrina, ale Harrier je chytrý. Postaví se mu.“ Slavík vyslovuje Harrierovo jméno s nadějí v hlase.

„Je hrozné vidět tě mezi všemi těmi zločinci bez jediného přítele po boku.“

„Mám tebe,“ odvěti prostě.

Obklopím ji zpěvozáří, jako bych ji objímala.

„Nevím, co bych si bez tebe počala, Skřivánku. Díky tobě neztrácím sílu — a taky tu mám Kassandru.“

Slavík spočine pohledem na ženě, která stojí vedle ní. Její kdy-si krásnou, živou tvář zakrývá gáza. Cassandra teď nemá žádný výraz. Její oči jsou prázdné, netečné oči oběti Domu proměny. Tiše se Slavíkem soucítím, sdílím její rozhořčení i zármutek nad tím, co její přítelkyni provedli. Slova to nedokážou vyjádřit.

Ve vlastní realitě uvidím dole pod svahek město Borgas a znepokojeně se zastavím. Je mnohem větší než Northaven a vůbec ne tak pěkné. Od velkého tržiště na náměstí se rozbíhají ulice a podél hraničního plotu hučí turbínové věže. Slavík shlíží na město se mnou.

„Bud' opatrná,“ řekne nakonec.

Navzájem se obejmeme v harmonii světla. Pak Slavík odejde a nechá mě na studeném, mokrému poli samotnou.

RYE

Nejspíš jsem na pár minut usnul, protože když se probudím, leze mi po zápěstí malá stonožka. Položím ji na jednu z větví, aby si mohla dál užívat život. Než slezu ze stromu, dám si další krajíc chleba. Je vynikající. Ukrojím si k němu ještě kus sýra a vychutnám si sousto toho úžasného koláče. Žaludek, který si od jídla odvykl, mi najednou připadá nacpaný k prasknutí.

Slezu ze stromu, napiju se z potoka a pak ve skrytu stromů a křovin zamířím zpátky k zátoce. Postupuju pomalu, ale nakonec se dostanu ke stezce vedoucí dolů na pláž a uvidím před sebou strmé útesy kolem zátoky.

Mám všechno potřebné. Jídlo, které jsem nakradl, a ten moly prožraný kabát mi třeba pomůžou přežít plavbu přes moře. Rozhoří se ve mně plamínek naděje, že když to zvládnu, nějaká laskavá aylišská duše mi třeba pomůže sundat z hlavy ten olověný okov.

Vydám se po pěšině a do nosu mě udeří zápach mrtvého tuleně. Podívám se na svůj člun a vtom mě polije hrůza. U Galy v Hel — ten voják v nóbl kabátě se ho snaží ukrást. Dám se do běhu. Ten mazanej, zlodějskej hajzl.

„Hej,“ zařvu zbytečně. „To je můj člun!“ Vzhledne — a pak do lodi naskočí a popadne vesla.

„Ty mizero!“ zakřičím a upustím vak s jídlem do písku.

Pokouším se sprintovat, ale hluboká vrstva oblázků mě zpomaluje. Voják se opře do vesel a já ze sebe strhnu kabát a skočím do vody.

Jsem dobrý plavec a jemu dělá potíže překonat vzdouvající se vlny. Možná se mi ho podaří chytit. Není to žádná vazba a zdá se, že v životě nevesloval. Ženu se k němu jako žralok, čeřím vodu mocnými tempy. Kvůli soli v očích skoro nevidím, ale už mi zbývá jen kousek a měl bych být schopen zachytit se za bok člunu. Až se k němu dostanu, vytáhnou se nahoru a strčím toho zatracenýho zlodějíčka do moře.

Ale bohové mají zvláštní smysl pro humor. Z jídla, které jsem do sebe nacpal, mě popadne křeč. Žaludek se mi ve studené vodě stáhne a najednou už neplavu. Pokusím se o další tempo, ale bolest je tak ostrá, že se proti vlastní vůli skrčím do klubíčka. Olověná čelenka je těžká a stáhne mi ústa pod hladinu. Místo kyslíku se mé plíce naplní vodou. Pak se začnu zmítat. Jsem příliš daleko, než abych dosáhl na mořské dno, a kvůli křečím v žaludku se potápím.

Galo, nedopušt to. Je to tak náhlé, nedopušt, abych takhle skončil — jako zloděj, co pronásleduje ještě bídnějšího zlodějíčka. Galo, prosím. Elso, prosím. Ten okov mě stahuje ke dnu, Elso.

Snažil jsem se, Elso. Selhal jsem.

Elso. Tvůj úsměv.

Naposledy se pokusím vyplavat nad hladinu — a vtom mě někdo popadne za zápěstí.

To on, ten zloděj, ten vrah.

Mám ho strhnout dolů a stáhnout ho s sebou do Hel?

Jenže pak mi ten zmetek vtiskne do dlaně provaz a já vytáhnou hlavu nad hladinu.

Nadechnu se a pevně se ho držím, když obrací loď a navádí nás zpátky ke břehu.

Když zase ucítím pod nohama oblázky, vím, že přežiju. Vyhra-
bu se z vln. Kleknu si, vykašlávám slanou vodu a hltám vzduch.
Po pažích mi začnou lézt mořské vši a já se trapně rozpláču. Na-
říkám ze zármutku nad svým krátkým, ubohým životem, ale
i úlevou z toho, že jsem byl ušetřen, bolestí, ponížením, kvůli
tisíci různým věcem. Brečím jako podělanej malej kluk. Vykašlu
další várku slané vody a konečně se zase můžu nadechnout.

Postava v dlouhém kabátě stojí přede mnou. Pytlovitá vo-
jenská košile, zmačkané kalhoty s nohavicemi vyrolovanými
nad okraje holínek — takovej mrňavej vrahoun. Proč mě ten
hajzl zachránil? Vzhlednu, abych se mu podíval do tváře. A na-
jednou to všechno dává smysl. Těžký kabát jí spadne z ramen
a v ubývajícím světle je vidět růžový řemínek, který má pevně
přišitý kolem krku. Oči má skryté pod kšiletem a v ruce svírá
vojenský nůž.

„Už jsem tímhle jednoho chlapa zabila, nečlověče. A jestli
se mě jen dotkneš, budeš další na řadě.“

Řekla mi nečlověče. Zvednu si ruku k hlavě. Šátek odnesla
voda. Olověnou čelenku teď už nic nezakrývá.

„Velkej pitomej ufnukanče,“ sykne.

„Dneska ráno jsem tě viděl,“ řeknu, „jak utíkáš z Růžového
domu.“ V její tváři se mihne záblesk zoufalství. „Proč jsi mě
zachránila?“ zeptám se. Opravdu bych to rád věděl.

Je menší než Elsa. Má rozseknutý ret a kolem krku modři-
ny. Život se s ní nepáral, ale pod tím vším vypadá jako holka
z farmy, která vyrostla na mléce a máse.

„Ukázalo se, že se nedokážu jen tak dívat, jak se topíš.“

Mračí se a já pochopím, že netuší, co si počít. Pod vším tím
siláctvím se mě bojí. Očima zabloudí po pláži k mému vaku
s jídlem. Tak o tohle jí jde? Jsem ohromený. Je mazaná a boju-
je o přežití, tak jako já.

„Jmenuju se Rye Tern,“ představím se. „Při útěku z Domu
proměny jsem zabil dva muže a teď se chystám z Brightlandu
odjet na své lodi.“

„Ty nikam nepůjdeš, kluku. Seš vrah a zloděj.“

Přikývnu. „To jsme dva.“

„Zajdi pro ten pytel s jídlem,“ nařídí mi, „a nalož ho na mou loď.“

Vstanu. „Na tvoji loď?“

„Přesně tak, vojáku,“ stojí si za svým. „Obrat zloděje není krádež. Ušetřila jsem tvůj život, ale člun je teď můj.“

Jak se k tomu mám postavit? Ani náhodou se nehodlám své lodi vzdát ve prospěch téhle Třetí manželky se zálibou v bodání do lidí. Ale taky se s ní nechci prát. Nepochybuju, že by se dokázala bránit, ale z nějakého důvodu mi to připadá proti srsti. Ušetřila mě. A já si jí za to vážím.

„No a kam se v tenhle krásný den chystáš plout?“ zeptám se.

„Do toho ti nic není.“

„Já mám namířeno do Aylandu,“ řeknu jí.

„To je pěkné. A jak se tam hodláš dostat?“

„Na lodi, kterou jsem ukradl muži, kterého jsem zabil. Klidně můžeš jet se mnou, jestli chceš.“

Zase ten zoufalý pohled. „Umiš plachtit?“ zeptá se. Z její otřesné ukázky veslování vím, že nemá o ovládání lodi ani tušení.

„Učím se. Ve dvou máme větší šanci, že tu plavbu zvládneme. Rozdělím se s tebou o jídlo — jestli ho teda dřív nesežerou mořský vši,“ utrousím.

„Do háje!“ zakleje dívka a rozběhne se k odhozenému poplaku na polštář. Popadne ho a vytřeše z něj hemžící se hmyz. Zvednu ze země svůj kabát a udělám totéž. Zpola sežraný mrtvý tuleň se na nás zašklebí, když se z něj zvedne roj much, který jsme vyrušili. Je páchnoucí připomínkou toho, jak blízko jsme smrti.

„Víš, že máš v zádech celou smečku vojáků?“ varuju ji. „Měli bychom jít.“

Sejdu dolů k vodě. Jedno z vesel odplouvá pryč a já vejdu do vln a zachytím ho. Připravím člun. Ke svému překvapení

ucítím na krku chladné ostří. Uvědomím si, že by mě jediný nesprávný pohyb mohl stát život.

„Myslel jsem, že se nám podařilo nastolit krásný pocit důvěry,“ prohodím.

Její hlas je jako z oceli. „Dotkneš se mě jediným prstem, a já tě rozpáru od ucha k uchu.“

Kéž bych ji mohl vpustit do své mysli a ukázat jí ono ohromné množství důvodů, proč ze mě nemusí mít strach. Místo toho zašeptám: „To jsem pochopil.“

Pomalů nůž skloní. Vleze do člunu a podezřívavě si mě prohlíží. Posadím se čelem k ní a začnu veslovat. Dostanu nás přes vzdouvající se vlny u pobřeží a dál za skály.

„Měla by sis lehnout na dno pod kabáty,“ navrhuju jí. „Pro případ, že po tobě pátrají z pobřeží.“

Zpoza mraků vykoukne slunce a osvětlí její pořezaný ret a modřiny kolem krku.

„Dostalas pořádnou nakládačku,“ poznamenám.

Zvedne si k pohmožděnému krku ruku. „On skončil mnohem hůř,“ odvětlí. A zachvěje se.

Zabere dvě hodiny, než se uvolní dost na to, aby ze mě spustila pohled a obrátila ho ke vzdalujícímu se pobřeží. Nůž ale pořád svírá v ruce.

„Kde vlastně ten Ayland sakra je?“ ozve se nakonec.

A tak jsem se seznámil s Wren Apalukovou.

PIPER

Letím na jih skrz silný déšť. Zůstávám pod mraky a držím se při pobřeží. Možná by bylo lepší vystoupat výš, ale pátrám po jedné lodi — jsou na ní čtyři uprchlíci a jedním z nich je má matka.

Co bych dělal, kdybych je uviděl?

Nevím.

Přede mnou se začínají rýsovat písčiny Almských úžin, které leží poblíž nepřátelského území. Za jasného počasí bych odsud nejspíš viděl vrcholky aylandských hor. Jenže dnes se všechno utápí v uhlové šedi. Říká se, že předtím, než se za Věku břed zvedla hladina moře, byly Brightland a Ayland na jedné pevninské ploše a Almské úžiny byly místem, kde se spojovaly. Seržant Redshank nám pověděl, že jsme kdysi byli všichni jeden národ. Řekl nám, že právě proto máme nárok na aylišské území.

Ale měl pravdu?

Shlížím dolů na písečné duny a už si nejsem ničím jistý. Až do včerejška jsem lpěl na jistotách, kterým jsem věřil od doby, kdy jsem se stal mladším kadetem. Teď se mi tytéž jistoty zdají ošuntělé a otřepené jako vlajka roztrhaná na cáry ve víchru.

Nemám nikoho, s kým bych to mohl probrat, nikoho, komu bych mohl položit své otázky. Seržant Redshank je mrtvý — a mým jediným společníkem je Wheelerova mrtvola připoutaná na sedadle pro střelce přede mnou. Wheeler o své jistoty přišel, to zaručeně. Jeho neoblomná víra skončila stejně slepá a mrtvá jako on.

Během noci byl v Northavenu obnoven pořádek. Gyles Syker se ujal velení. Mladší kadeti vyzbrojení nabitými zbraněmi pomohli starším sehnat dohromady všechny, kdo se postavili na stranu povstalců. Slyšel jsem, jak Hoopoe Guinea křičí: „Tohle je omyl! Musel se stát nějaký omyl!“ když ji odváděli do kasáren. Gailee Robertsovou museli od mrtvého Johna Jenkinse odtrhnout. Ruce jí zacvakli do okovů.

Pak v přístavu našli utopenou Sykerovu První manželku, Tinamou Hainesovou. Nikdo nevěděl, jak Tinamou do vody spadla, ale Syker se rozkřikl, že ji tam určitě ze vzteku strčila ta zrádkyně Elsa Craneová.

„To není pravda,“ odporoval jsem mu. „Ať už je má sestra jakákoli, vraždy by se nikdy nedopustila.“ Někáký muž mě odamtud rychle odtáhl pryč a já jsem najednou zjistil, že hledím na Mozena Terna, Ryeova otce.

„Uklidni se, chlapče,“ zamumlal tiše. „V životě jsou vítězové a poražení. Radši se postarej, abys zůstal na straně vítězů.“

Nabídl mi whisky a já ji přijal, cítil jsem, jak mě pálí v žaludku. Mozen Tern mi pomohl dostat Wheelerovo ztuhlé tělo do letadla.

„Musíš Bratřím říct, jak zemřel — že mu jeho mladý život ukrátil Heron Mikane.“

Nechám Mozena mluvit a při tom si vybavím, jak se Ryeovi kdysi podařilo ukrást mu láhev jeho nejlepší whisky. Rye se o ni podělil v naší ubikaci v kasárnách a tím, jak se vzepřel svému otci, nám všem připadal jako hrdina.

Podařilo se nám Wheelerovu mrtvolu nacpat na místo střelce, snažili jsme se, aby mu moc nepadala hlava. Mozen Tern

na mě nepřestával z nepříjemné blízkosti mluvit a dávat mi špatné rady. Alkohol z něj tak sálal, že kdybych mu pod nosem zapálil sirku, vznítíl by se mu plnovous.

„Ted' už nemáš žádnou vlastní rodinu, Pipere,“ zachraptěl. „Rád bych tě přijal za svého syna, místo té kreatury, kterou jsem zplodil.“

Jak si mohl myslet, že bych ho chtěl za otce? „Rye byl dobrý přítel,“ odbyl jsem ho.

„Neříkej mu jménem,“ zavrčel Mozen. „To jméno už neexistuje.“

Když jsem se chystal na cestu, přihnala se k letadlu skupina na koních, připravená pronásledovat uprchlíky po pobřeží. Měli s sebou jednoho volného koně, osedlaného pro Mozena. Gyles Syker mi věnoval nedůvěřivý pohled.

„Tady je seznam vzbouřenců,“ řekl a podal mi nějaký dokument. „Osobně ho předej Bratru Kiteovi.“

Bral jsem to jako varování, že mám Bratrům vyličit správnou verzi událostí — Sykerovu verzi.

„Uvidíme se v Brightlinghelmu, Crane,“ dodal a pobídl koně do cvalu.

Gyles Syker v sobě má cosi nebezpečného a já si ho nechci znepřátelit.

Jezdci vyrazili pryč po pláži a já jsem se zavřel do kokpitu se svým zesnulým pasažérem. Chvilí jsem seděl naprosto nehybně. Zíral jsem na moře a nemyslel na nic. Možná mám otřes mozku.

Zakroužil jsem nad Northavenem, ještě jednou jsem se chtěl podívat na to, co se stalo. Z vyhořelého skladiště stoupala oblaka hustého šedého dýmu a v místě, kde na ulici postřelili máti, byla kaluž krve. V kasárnách jsem zahlédl hlouček těch, kteří prohráli.

S rukama spoutanýma za zády ke mně obraceli tváře. Rozpoznal jsem Gailee, Hoopoe Guineu, pana Maltinga a pár Heronových mužů. Poražení.

Všechno, co mě kdysi utvářelo, se zdá být stejně nehmotné jako tyhle mraky. Má přesvědčení se vytrácejí, jak se mám bez nich chovat? Ve snaze vymanit se z bezútěšného, prudkého deště naberu výšku a konečně vystoupám skrz mraky a kabinu letadla zalije světlo, které mě zahřeje a ze kterého mi začnou slzet oči. Tady nahoře si připadám jako v jiném světě, ve světě, který dosud navštívili jen ptáci a Světlolidé. V tomhle kraji, kde je země stvořena z oblaků, jsem průkopníkem.

Široko daleko je jen modrá obloha a sluneční svit — a co jsem s sebou na tohle nebeské místo přivezl já?

Mrtvého muže a štos lží.

V tlusté letecké bundě mi není zima, ale stejně se zachvěju. Něco mě tíží na hrudi a já se brzy neovladatelně roztřesu.

Málem jsem svou sestru poslal na smrt.

Přemítám o tom. A o tom, jak jsem zradil Rye. Viděl jsem, jak jeho tělo naložili na člun a proti proudu řeky ho odvezli do Domu proměny. Myslím na to, co mu touhle dobou už asi provedli. Jeho tělo sice stále žije, ale ten Rye, kterého jsem znal, je mrtvý, jeho tvář zakrytá gázou. A udělal jsem to já. Zabil jsem svého přítele.

Spustím ruku z ovládání.

Připadá mi, jako bych se ocitl mimo své tělo a hleděl sám na sebe, zatímco se letadlo začíná naklánět v sestupném oblouku.

Zabil jsem svého přítele. Miloval jsem ho — a stal se z něj chrysalid. I Elsa ho milovala, a mě teď nenávidí.

Redshank je mrtvý. Zbyla mi už jenom máti. Jestli je mrtvá, nemůžu dál.

Letadlo teď rychle padá. Narazím do měkké kupy mraků a propadnu se zpátky do té mlhy bez slunce. V žaludku cítím gravitaci, která mě stahuje dolů k Zemi. Kolik vteřin zbývá do smrti, kterou si zasloužím? Letadlo rachotí, dešť do něj tluče a buší. Vysokou rychlostí se řítím k zemi. Připravuju se na drtivý dopad. Mě, pitomého a zlomeného kluka, pak v troskách najde nějaký farmář.

V mžiku oka před sebou uvidím Tombeana Finche, jak se ke mně otáčí, jako by seděl na místě střelce. Vrazí mi facku a ta vzpomínka je tak živá, že mě štípne do tváře.

„Hled' se soustředit na řízení, hajzle!“ Oči má plné odhodlání. „Jestli nás nedostaneš zpátky živé, tak tě kurva zabiju!“

Zapadám pod mraky — země se mi žene vstříc. Ryeovi už nemůžu pomoci. Zabil jsem ho.

Přesto se znovu chopím ovládání.

Zatáhnu za knipl vší silou a podvozkem zavádím o vršek rozložitého dubu.

Pode mnou pobíhá vyplašené stádo ovčí, zatímco já se vracím zpátky na oblohu.

Ta prázdnota. Musím ji vyplnit. Jestli to nedokážu napravit, musím to alespoň nějak odčinit.

Rye už zpátky nikdy nepřivedu. Hledím na své ruce svírající ovládání. Odteď je budu používat jeho jménem.

Nejsem si jistý, co přesně to bude obnášet. Ale vím, že ta-
ková je teď má cesta.

SKŘIVÁNEK

Už jsem skoro u borgaských bran. Jak se blíží, všimnu si, že městské zdi jsou ověncené zubatými hroty. Dostat se dovnitř nebude snadné. Silnice přede mnou je plná trhvců, vozů naložených zbožím a lidí prohýbajících se pod tíhou nůší s ovocem a zeleninou. Vlastně mám štěstí. Pokud je dnes trh, budu jako cizinec méně nápadná. Jenže si všimnu, že se obchodníci před městskými branami staví do fronty, v jejímž čele dva strážníci kontrolují cestovní povolení. Já pochopitelně nic takového nemám.

Rychle z hlavní silnice odbočím na pěšinu vedoucí k nějaké farmě. Kryju se za stodolami a latrínami, probíhám zahradami a zeleninovými záhony, až se nakonec ocitnu v jakémsi dřevoskladu u městských hradeb, ve slepé uličce končící velkým zamčeným skladištěm.

Hlavně zůstat naživu a pomoci máti.

Vylezu na vůz plný těžkých klád a přes kovový okap šplhám výš — což je s mou poraněnou rukou docela výkon. Nedůstojně se po okapu vyškrábu nahoru a pak se břichem přitisknu ke střeše skladiště a začnu se po ní plazit. Pokud jsem to odhadla správně, je tahle budova součástí městských hradeb. V prudkém

dešti je špatně vidět a mně nezbyvá než se modlit, aby strážní ve věži nepřestali upírat svou pozornost k řece. Plazím se dál, až pod sebou nakonec uvidím ulici. Že jsem se dostala až sem, mi připadá jako výhra, ale jen dokud mi nedojde, že ze střechy nemám jak slézt. Dolů můžu jedinež seskočit. Představím si, jak se mi při dopadu na zem se zapraskáním lámou kosti, a obrním se. Musím přistát měkce jako kočka a ruce a nohy použít jako tlapy. Musím seskočit s kočičí ladností. Zaplaším vnitřní hlásek, který křičí, že je to zoufale špatný nápad.

Přehoupnu nohy přes okraj, chytím se střechy a co nejjemněji se spustím dolů. Rána v ruce se okamžitě znovu otevře a po zápěstí mi začne stékat krev. Pustím se a dopadnu na zem jako pytel brambor. Do kotníků mi vystřelí bolest a já se schoulím do klubíčka — ale vyvážnu bez zranění. Ulička je naštěstí liduprázdná a já jsem během pár okamžiků schopná pokračovat v chůzi. Jenže se za mnou táhne krvavá stopa a ruka mě bolí jako Hel.

Zůstat naživu, pomoci máti.

Město je jako bludiště, snažím se pohybovat co nejrychleji směrem, kde, jak doufám, leží náměstí. Zastavím se u nádrže na vodu a ponořím do ní ruku. Studená voda bolest utopí a smyje trochu krve. Když si prohlížím ránu, zaplaví mě myšlenky na Northaven. Snažím se smrští zlomkovitých vzpomínek ubránit.

Když jsem Northaven opustila, stravovaly ho plameny a vztek, sousedi bojovali jeden proti druhému. S bodnutím u srdce si uvědomím, že už se tam nikdy nemůžu vrátit. V duchu před sebou vidím Gailee Robertsovou, jak pláče nad Johnem Jenkinsem umírajícím uprostřed ulice. Vidím výraz na tváři paní Sweeneyové, když ji do páteře zasáhly kulky. Pokouším se všechno to násilí vypudit z mysli — ale mé myšlenky se v něm utápějí. Co se teď stane s těmi, kteří nám pomohli: s Gailee, vojínem Wrightem, panem Maltingem? Ve městě zeje rána, stejně jako v mé dlani. Možná se zahojí, ale už to nikdy nebude jako dřív.

Utrhnu si ze spodničky kus látky a ovážu si s ním ruku. Kvůli bolesti si připadám jako malá ubohá holka. Chci Rye. Chci, aby mi řekl, že všechno bude zase dobré. V těžkých chvílích se mu vždycky dařilo vtipkovat. Jenže Rye je ztracený. Zmocní se mě temný žár: zármutek, vztek, bolest ze ztráty, nespravedlnost. Tlačí na mě strašlivou silou. Jak s ním mám bojovat? Samou beznadějí nahlas zanaříkám.

Až na jedinou promočenou kočku si mě nikdo nevšímne.

Jdu dál, tlukot mého srdce mě nabádá, ať zůstanu naživu a pomůžu máti. Úzká ulička skončí, vyplivne mě přímo na náměstí a já zůstanu stát na jeho okraji, znervózněná velkým nechráněným prostranstvím. Před velkolepou Síní starších visí brightlandské vlajky ztěžklé deštěm. Obchody a hospody lemují náměstí po stranách a ve fontáně v jeho středu se majestátně tyčí bronzová socha Velkého bratra Peregrina. Voda mu stéká po ramenou jako nějaký plášť. Náměstí je plné lidí chystajících prodejní stánky. Před pekárnou už se dělá fronta a z vůně, která se zevnitř line, mi zakručí v břiše. Vykročím vpřed a rozhlížím se po obchodě Kizzy Dunneové — ale najednou se zarazím. Na jedné straně náměstí stojí šibenice. Visí na ní čtyři těla: tři muži a žena.

V Northavenu máme šibenici až na mysu, pohled na ni je příšerný, ale alespoň je daleko. Tady v Borgasu ji mají lidé na očích neustále. Přistoupím blíž, k mrtvým mě cosi táhne. Co byli za? Čím se provinili? Nedokážu se přimět podívat na to, co zbylo z jejich tváří, ale jejich oblečení vypadá obyčejně: oděv farmáře, oděv obchodníka. Ta žena byla vdova, po jejím sedivém závoji teď stékají kapky deště. Co ti lidé udělali?

Poblíž vykládá nějaká rodina své zboží, ale jejich hlasy jsou tlumené a záda shrbená, jako by věděli, že z obchodování ve stínu smrti nemůže vzejít nic dobrého.

Konečně uvidím kovovou ceduli ve tvaru tančícího zajíce — obchod Kizzy Dunneové. Počínám si jako obyčejný zákazník, držím se okraje trhu, pomalu se přibližuju a nahlížím dovnitř

okny. Ke svému zklamání uvidím jen samé prázdné police. Možná je ten obchod zavřený, možná je Kizzy ta žena na šibenici. Vezmu za kliku: je zamčeno. Zmocní se mě beznadějí. Jiný plán nemám.

Pak si všimnu, že ze zadního skladu vešla do prodejny nějaká žena a pohybuje se za pultem. Je úhledně oblečená, vlasy má vyčesané do vysokého drdolu. Vypadá stejně stará jako máti. Postaví před sebe těžkou cihlu syra a začne ho krájet drátem. Možná už v žádném z místních obchodů nemívají zboží v regálech. Ta žena krájí přiděly pro své zákazníky.

Tiše zaklepu na dveře. Žena se poleká, už předtím vypadala napjatá. Podívá se na mě a její výraz se změní, jako by spatřila ducha. Pomalu přejde ke dveřím a otevře je, nad hlavami nám zacinká zvonek.

Místo toho, abych se zaobírala hrůzami, které jsem prožila, jsem si raději měla pořádně rozmyslet, co jí řeknu. Žena na mě zírá, tváří se zvláště.

„Curl?“ osloví mě. Nejspíš jsem máti trochu podobná.

„Jmenuju se Elsa,“ odvětim. „Curlina dcera, Curlina a Gwynova. Jste Kizzy?“

Nepatrně kývne, prohlíží si mě, jako by věděla, že má náštěva nevěstí nic dobrého.

„Máti vás pozdravuje,“ začnu a doufám, že zním přátelsky, a ne tak vyděšeně, jak si připadám. „Doufá, že byste jí mohla pomoci.“ Kizzy mlčí, a tak pokračuju, vyplňuju ticho jednou improvizovanou lží za druhou. „Jedeme za prarodiči do Greenswardu. Nikdy jsem se s nimi neviděla a máti dostala od našich starších cestovní povolení, jenže spadla z koně, nedaleko odsud. Je trochu otřesená, tak jsem slíbila, že se za vámi zastavím já. Potřebujeme dezinfekci, nějaké léky od bolesti a teplý kabát.“ Kizzy pořád nic, jen se na mě dívá s hrůzou v očích. „Mám peníze...“ vyhrknu s nadějí v hlase a ukážu jí Heronovy pomačkané bankovky.

Kizzy zabloudí pohledem k šibenici na náměstí. „Sem ne-smíš, dítě. Vrať se na svůj člun a co nejrychleji odsud odjed'te.“ Rázem si uvědomím, že to ví. Z Northavenu už se do Borgasu nejspíš dostaly zprávy. Bud' o našem útěku slyšela v rádiobinu, nebo sem už stačila přijet pátrací četa.

„Omlouvám se, že jsem vás obtěžovala,“ vydechnu. „Má matka na vás ráda vzpomíná.“

Už se chystám otočit na podpatku, když mě Kizzy chytí za ruku. „Musíš se schovat,“ zašeptá. Vtáhne mě do obchodu a zvonek nad námi znovu hlasitě zacinká. „K zemi,“ řekne a postrčí mě k sudu s obilím. Přikrčím se za ním a vtom se mi stáhne žaludek. Na náměstí vstoupí dva vyslanci a inkvizitor v uniformě. K řetězu, který má inkvizitor kolem pasu, je jako pes na vodítku připoutaná Siréna. Pohled na ni mnou otřese — mladá žena, ne o moc starší než já, hlavu má vyholenou a je oblečená do neforemných šatů v tom nejodpornějším odstínu žluté, jaký jsem kdy viděla. Kolem lebky se jí táhne surová rudá podlitina. Olověný okov má sundaný, inkvizitor ho drží v ruce. Zaklání hlavu, jako by se snažila něco zaslechnout. Hledá zpěvozár. Už tu po nás jdou.

„Zůstaň, kde jsi,“ zašeptá Kizzy. „Jde sem můj manžel.“

Sotva se stačím znovu skrýt z dohledu, vyjde ze skladu nějaký muž, co si zrovna obléká drahý tmavý kabát. Jeho namyšlenost ho obklopuje a já si všimnu, že má ruce ozdobené jemnými zlatými prsteny, jako by byl tím nejbohatším člověkem ve městě. Kizzy vypadá ve srovnání s ním prostě.

„Kdo tu byl?“ chce vědět.

„Nikdo.“

„Slyšel jsem zvonek.“

Kizzy stojí přede mnou, zakrývá mě svým tělem. „Zametala jsem schody a všimla jsem si, že se blíží pátrací četa,“ říká mu zpěvným hlasem a ukazuje na procházející úředníky. „Chtěla jsem jim nabídnout šálek čaje.“

„Čaj? Zbláznila ses? Tos neslyšela, co říkali v rádiobinu? Z Northavenu sem míří jezdcí. Půjďme se s nimi setkat do přístavu.“

„Co chcete dělat?“ zeptá se Kizzy nervózně.

„Jestli se sem těm nelidským zrádcům podařilo vetřít, brzy je objevíme při domovních prohlídkách. Pokud je nenajdeme, dáme dohromady pátrací skupinu a pročešeme pobřeží.“

Kizzy přejde k obchodníkovi a opráší mu z kabátu lupy. Určitě mě prozradí. Každou chvíli mu řekne, kdo jsem. Na co čeká?

„Dělá se mi zle z toho, že by je mohl v našem městě někdo schovávat,“ odtuší Kizzy.

„Je to lůza,“ zavrčí její manžel. „Heron Mikane — ten zrádce. Kdo by si byl pomyslel, že se postaví za Aylíše?“

„To jen dokazuje,“ míní Kizzy, „že zrada bují všude.“

Povzbudí mě, když si uvědomím, že lže kvůli mně. Zavřu oči v marné naději, že mě díky tomu bude míň vidět.

„Jedna z nich je prý zraněná,“ řekne obchodník. „Nějaká ženská. Udělají kvůli tomu něco zoufalého, a my je brzo chytíme.“

Obchodník otevře dveře a vykročí ven. Všimnu si, že jeho jezdecké holínky jsou vyrobené z toho nejměkčího semiše. Sleduju, jak si potřásá rukou s inkvizitorem a staršími. Sirénu s ostríhanými vlasy ignoruje, jako by se mu hnusilo na ni třeba i jen pomyslet, navzdory tomu, že je díky těm ohavným žlutým šatům nejvýraznější postavou na náměstí — jako kanárek v hejnu vran. Siréna zavrtává pohled do země, ale já vím, že naslouchá, pátrá po každém náznaku zpěvozáře. Slyšela, jak jsem si před městskými branami povídala se Slavíkem? Dokáže vycítit Ledňáckovu zpěvozář, když se snaží pomoci máti? Zoufale ho toužím varovat, ale kvůli té Siréně to není možné. Musím za ním — okamžitě.

Vzhlednu ke Kizzy. Podívá se na mě.

„Co se Curl stalo?“ zeptá se.

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Světložár.

Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.